

Diumenge 26 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 9,38-43.45.47-48): En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres». Jesús respongué: «No li ho impediu. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres. Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

»Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li lliguessin al coll una mola de molí i el tiressin al mar. Si la mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, que no pas que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, que no pas que siguis llançat amb tots dos peus a l'infern. I si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, que no pas que siguis llançat amb tots dos ulls a l'infern, on el cuc no mor i el foc no s'apaga».

«Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi»

Mn. Valentí ALONSO i Roig
(Barcelona, Espanya)

Avui, segons el model del més actual realitzador de televisió, contemplem Jesús posant foc i corcs a l'indret on cal evitar anar: l'infern, «on el cuc no mor i el foc no s'apaga» (Mc 9,48). És una descripció de l'estat en el que una persona pot quedar quan la seva vida no l'ha portada on volia anar. Podríem comparar-lo al moment en què, conduint el nostre vehicle, prenem una carretera per una altra, pensant-nos

que anem bé i anem a parar a un lloc desconegut, on no sabem on som i on no hi volíem anar. Cal evitar anar-hi, sigui com sigui, encara que ens haguem de desprendre de coses aparentment irrenunciabls: sense mans (cf. Mc 9,43), sense peus (cf. Mc 9,45), sense ulls (cf. Mc 9,47). Cal voler entrar a la vida o al Regne de Déu encara que sigui sense alguna cosa de nosaltres mateixos.

Possiblement, aquest Evangeli ens porta a la reflexió per a descobrir què tenim, que sigui molt nostre, i que no ens permet anar cap a Déu, —i encara més— què ens fa allunyar-nos de Déu.

Jesús mateix ens orienta per a saber quin és el pecat on ens fan caure les nostres coses (mans, peus i ulls). Jesús parla dels qui fan caure en pecat a un dels petits que creuen en Ell (cf. Mc 9,42). “Fer caure en pecat” és allunyar algú del Senyor. Per tant, valorem en cada persona la seva proximitat amb Jesús, la fe que té.

Jesús ens ensenya que no cal ser dels Dotze o dels deixebles més íntims per a estar amb Ell: «Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres» (Mc 9,40). Podem entendre que Jesús ho salva tot. És una lliçó de l'Evangeli d'avui: n'hi ha molts que estan més a prop del Regne de Déu del que ens pensem, perquè fan miracles en el nom de Jesús. Com va confessar santa Teresina de l'Infant Jesús: «El Senyor no em podrà premiar segons les meves obres (...). Doncs bé, jo confio que em premiarà segons les seves».